

му се струваше тогава!... Неразбуденият още градец, хотелът, той самия и тия пръснати, отделни, свършено чужди едно на друго съществувания, потънали всяко в своята нищета, пошлост, животинска насила — нима от това всъщност е изплетен животът? И тая жадност за всяка нова минута, каточе тя наистина може да бъде нова, и тоя тласък, който ти е даден веднаж?... За къде? Защо? Щом всичко неудържимо тече — тече — и онова, единственото, което остава е — малко тиня между пръстите?...

В стаята неочаквано се развиделя. Съмваше. Липите прошумоляха по-дълбоко, като разбудени. По стената блеснаха жълтеникави петна: слънцето изгрываше. Под стряхата запрелитаха лястовици. Смътни утренни шумове идеха откъм уличките.

Младата жена спеше. Сочните ѝ устни бяха побледнели, и по детски — полуотворени. Той се облегна на лакът и дълго я гледа. Сега, под дневната светлина и спяща, отнесена в някакъв далечен свят, тя беше свършено чужд човек, който живееше свой неизвестен, непроницаем живот.